

litik, som lægger rammerne også for Danmark. For første gang nogen sinde har vi som danske-re chancen for at få direkte indflydelse på disse vilkår. Hovedspørgsmålet er, om vi vil have denne direkte indflydelse, eller om vi blot passivt vil sejle i kølvandet på de andre.

Danmark opfylder i forvejen ØMU-kravene, fordi det er simpelt og sund økonomisk fornuft for os selv, og med EU's beskæftigelsesstrategi er kravet om fuld beskæftigelse i EU i dag reelt et ekstra konvergenskrav. Med den stærke økonomiske situation, vi har i Danmark, har vi de allerbedste forudsætninger for at placere os stærkt i forhold til de fælles beslutninger i EU såvel generelt, som når det gælder penge- og rentepolitikken. Det styrker fundamentet under vores økonomi. Det fjerner risikoen for spekulation og usikkerheden. Det bliver mere attraktivt at investere i Danmark.

I Danmark har vi i det 20. århundrede skabt et samfund byggende på demokrati, social tryk-ghed og velfærd, høj velstand og beskæftigelse med en stærk offentlig og privat sektor i et samspil. I dagens verden med stadig flere grænseoverskridende problemer er det at deltage i et forpligtende samarbejde i Europa og globalt ikke en trussel imod nationalstaten og suveræniteten. Nej, det er selve forudsætningen for, at vi på én gang kan styrke fundamentet under det Danmark, vi holder af, og sammen med andre lande skabe demokratiske spilleregler på de grænseoverskridende områder, så vi ikke undergraves af valutaspekulationer og andre handlinger uden for demokratisk kontrol. Det er hovedopgaven at give det svar i det 21. århundrede. Med ØMU'en og den fælles valuta har vi i fællesskab et redskab, der kan styrke os til at magte denne opgave, herunder udvidelsen.

Det danske velfærdssamfunds fremtid er ikke truet af ØMU'en og den fælles valuta. Det, der tværtimod er ved at ske, er, at de danske og nordiske velfærdssamfunds ideer er ved at blive fælles værdier for udviklingen i Europa. Andre folk og nationer i Europa sidder ikke på lur for at kaste sig over Danmark. De ser os snarere som et forbillede for det samfund, de ønsker at udvikle hos sig selv, og de ser EU som et fælles middel til at nå målet.

Afslutningsvis skal jeg stille spørgsmålene: Hvorfor skal Danmark vælge at holde sig udenfor, mens resten af Europa står i kø og på hovedet for medlemskab af EU og fuld tilslutning til ØMU'en og en fælles valuta? Tror no-

gen, at de andre EU-lande og de lande i øst- og centraleuropa m.fl., der søger om optagelse, frivilligt ville stå i kø, hvis konsekvensen heraf ville være deres nedlæggelse som selvstændige nationer? Naturligvis ikke.

Som gammel sø- og handelsnation har vi store erfaringer for at have udsyn, at tage ved lære udefra, at vinde gehør for vores synspunkter, at kombinere egne egoistiske købmandsinteresser med selv de flotteste idealer. Det bør også gælde, når vi skal træffe beslutning den 28. september. Et ja er efter vores mening bedst for Danmark både på kort og på lang sigt.

På vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, CD og Det Radikale Venstre skal jeg fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget noterer sig regeringens rapport »Danmark og euroen – Konsekvenser ved forskellig tilknytning til eurosamarbejdet«, der er en saglig og kvalificeret opfølgning på Folketingets vedtagelse den 8. december 1998.

Folketinget tager samtidig regeringens redegørelse i forbindelse med forespørgselsdebatten til efterretning.

Folketinget opfordrer regeringen til med udgangspunkt i redegørelsen fortsat at bidrage til en nuanceret og alsidig debat om konsekvenserne af Danmarks fulde tilslutning til ØMU'en og den fælles valuta.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 70).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg har foreløbig fem korte bemærkninger.

Først hr. Holger K. Nielsen og derefter hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Der var en ting, som manglede i hr. Claus Larsen-Jensens tale. Det var: Hvorfor skal vi egentlig have en folkeafstemning?

Hvis vi går tilbage til valgkampen i 1998, kan vi jo alle sammen huske, hvordan Socialdemokratiet lovede vælgerne, at hvis de genvalgte den socialdemokratiske ledede regering, kunne man garantere for, at de fire undtagelser ville